

בש"פ 5818/20 - אמיר ברמלי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5818/20

לפני:

כבוד השופט נ' הנדל

העורר:

אמיר ברמלי

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי תל אביב-יפו
מיום 13.8.2020 במ"ת 11578-08-20 שניתן על ידי
כבוד השופט ר' בן-יוסף

תאריך הישיבה:

ה' באלול התש"ף (25.8.2020)

בשם העורר:

עו"ד מיכל עורקבידנציגר; עו"ד עמית זיו

בשם המשיבה:

עו"ד יוני לבני; עו"ד חנה קורין

החלטה

מונח לפני ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו במ"ת 11578-08-20 מיום 13.8.2020 (כב' השופט ר' בן-יוסף), במסגרתה הורה בית המשפט על מעצרו של העורר עד תום ההליכים לפי סעיף 21(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכות אכיפה מעצרים, התשנ"ו-1986) (להלן: החוק).

1. עובדות המקרה תוצגנה בקצרה. בחודש מאי 2016 הוגש כנגד העורר כתב אישום המייחס לו שורת עבירות כלכליות בהיקפים גדולים מאוד, ביניהן: קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, הלבנת הון והצעת ניירות ערך ללא עמוד 1

תשקיף (ת"פ 16-06-52446; להלן: ההליך העיקרי). הליך זה מתנהל מזה 4 שנים, כאשר בשלב זה הוא ממתין להכרעת דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב. במהלך התקופה האמורה העורר היה משוחרר בתנאי ערובה להבטחת התייצבותו בבית המשפט.

באוגוסט 2020 פנתה המשיבה לבית המשפט השלום בתל אביב בבקשה לעצור את העורר לצורך חקירה חדשה בעניינו ובעניין נאשם נוסף, בחשד כי השניים ביצעו שורת עבירות כלכליות נוספות. המשיבה הציגה חומר - חלקו גלוי וחלקו מודיעיני - המצביע, לשיטתה, על חשש הימלטות מאימת הדין ושיבוש הליכי חקירה. בית המשפט השלום (כב' השופטת ש' בן יצחק) דחה את הבקשה והורה על שחרור העורר בתנאים של מעצר בית. בית המשפט המחוזי (כב' השופט י' לוי) הפך את ההחלטה, והורה על מעצר זמני של העורר. כעבור מספר ימים, הגישה המשיבה בקשה למעצר עד תום ההליכים, לפי סעיף 21(א) לחוק; ולחילופין בקשה לעיון מחדש בתנאי השחרור לפי סעיף 52 לחוק בהליך העיקרי.

בית המשפט המחוזי קיבל את הבקשה, והורה על מעצר העורר עד תום ההליכים המתנהלים כנגדו בהליך העיקרי, בעילה של חשש הימלטות מאימת הדין. בית המשפט ביסס את החלטתו על החומר הגלוי - לרבות ראיות כי העורר ערך חיפוש אינטרנטי אחר דרכים לצאת מהארץ, זיוף דרכונים, רישיונות נהיגה, תצהירי בנקים ועוד - ועל החומר החסוי - אודותיו לא ניתן לפרט.

2. ציינתי את השתלשלות ההליכים מאחר והמקרה איננו שכיח. העורר נמצא משוחרר ממעצר לתקופה של 4 שנים, עד שנעצר לאחרונה. זאת, הגם שאין טענה פורמלית שהפר את תנאי השחרור. משפטו התקדם והצדדים ממתינים כעת להכרעת דינו של בית המשפט המחוזי. תיק החקירה החדש, למעשה, הגיע לקיצו. החלטת המעצר מבוססת על העילה של הימלטות מאימת הדין, שאכן רלוונטית להליך העיקרי. בהקשר זה, הוגש חומר חסוי במעמד צד אחד. אודה, כי יש לי הסתייגות מסוימת מהשימוש בחומר חסוי בשלב הבקשה למעצר עד לתום ההליכים. ואולם, הפסיקה הכירה בכך במקרים חריגים בהם תחושת הצדק מחייבת זאת (ראו: בש"פ 597/93 מדינת ישראל נ' אבוטבול, פ"ד מז(1) 340 (1993)). בכל זאת, הייתי נזהר משימוש יתר בחומר כזה, כאשר בקשת המעצר נלווית לתיק העיקרי שהנאשם רשאי לקבל בו את כל חומר התביעה, לרבות חומר שלא הוגש לבית המשפט, מכוח סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (למעט חריגים מפורטים כמו תעודת חיסיון). ברם, יש לזכור כי החומר החסוי לא מתייחס לעוצמת הראיות, אלא לעילת המעצר, בדמות הימלטות מאימת הדין. עוד צודקת הסניגורית כי קשה לטעון נגד חומר שלא מגיע לעיונה.

3. עיינתי בחומר, וחלק ממנו - יחד עם חלק מהחומר הגלוי - אכן מבסס תשתית לחשש שהעורר ימלט מאימת הדין. חשש זה אינו בעלמא, וניזון ממקורות שונים. בהינתן כך, העילה אכן קיימת. הסניגורית ביקשה, לחילופין, כי בית המשפט ישקול חלופה אחרת שפוגעת פחות בחירותו של העורר. זוהי אכן מצוות המחוקק, לפי סעיף 21 לחוק. דע עקא, נוכח טיב החשש ועוצמתו, לא נראה כי חלופה אחרת - לרבות מעצר על דרך איזוק אלקטרוני - תשיג את מטרת המעצר ותתמודד כראוי עם עילת המעצר.

בהינתן כל אלה, דין הערר להידחות.

ניתנה היום, ו' באלול התש"ף (26.8.2020).

עמוד 2

ש ו פ ט
